

TATÁR SÁNDOR

EgyHatvan(ra)

Mindegy, hány éves lettem én,
Urunk fent úgyis tetten ér,
    ha rest
    e test,

mely halogatná még a végkínt;
tud nélkülözni Lambót, bélszínt,
    de esd
    felest.

És idegen célt nem erőltet,
s az sem vagyok, kiből „felnööttet”
    harag
    farag.

Javaim vagyonná nem váltak,
Sőt, amim lett, nos, az az átlag
    alatt
    marad.

Ok nem volt senkit irigyelnem,
és, istenuccse, senkivel nem
    szemét-
    kedék.

Nőm s gyermekem, bár velem nyaralt,
elfogadták, hogy nekem a bank-
betét
se tét.

Felvont lobogóm foszlik itt-ott,
de én tudom a jó kis titkot:
ma lesz
vigasz –

időm *olykor* kedvemre töltöm,
s tán odébb lesz még, hogy a földön
maraszt
haraszt.

Bár teendőm volt bőven, bokros,
életem nem illant el a sok rossz
kölyök
között.

Én szóterítőt hímezgettem,
kiben együgyű szívem-lelkem
gyönyör-
ködött,

s látványban, melyet maga tárt ki...
(Mindegy – *de* azért akad tán, ki
megem-
leget.)

Valék, ki derűt-borút vállal,
no és néhanap a múzsával
szeret-
kezett.